

MARC LEVY

GELECEK SEFERE

ROMAN

FRANSIZCA ASLINDAN ÇEVİREN
ESRA ÖZDOĞAN

Marc Levy
GELECEK
SEFERE

Can Yayınları: 1575
Çalıdaş Dünya Edebiyatı: 641

La Prochaine Fois, Marc Levy
© Editions Robert Laffont, Susanna Lea Associates, 2004
© Can Sanat Yayınları Ltd. Şti., 2004
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı
aracılığıyla alınmıştır.

1. basım: Ocak 2007

Yayına Hazırlayan: Pınar Savaş

Kapak Tasarımı: Erkal Yavi
Kapak Düzeni: Semih Özcan
Dizgi: Gelengül Çakır
Düzeltilti: Fulya Tükel

Kapak Baskı: Çetin Ofset
İç Baskı: Özal Matbaas
Cilt: Derya Mücellit
ISBN 978-975-07-0704-9

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.
Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 88 - 252 59 89 Fax: 252 72 33
<http://www.canyayinlari.com>
e-posta: yayinevi@canyayinlari.com

Marc Levy
GELECEK
SEFERE

ROMAN

Fransızca aslından çeviren
ESRA ÖZDOĞAN

CAN YAYINLARI

.....

MARC LEVY'NİN
ÇAN YAYINLARI'NDAKİ
ÖTEKİ KİTAPLARI

KEŞKE GERÇEK OLSA / *roman*
NEREDESİN / *roman*
SONSUZLUK İÇİN YEDİ GÜN / *roman*

.....

Marc Levy, 1963 yılında Fransa'da doğdu. 17 yaşında Kızılhaç örgütüne katıldı, altı yıl gönüllü olarak hizmet verdi ve bir yandan da Paris-Dauphine Üniversitesi'nde öğrenimini sürdürdü. Yirmi üç yaşında ülkesinden ayrılıp ikinci vatanı ABD'ye yerleşti. Yedi yıl sonra, iki arkadaşıyla birlikte bir mimarlık şirketi kurmak üzere Fransa'ya geri döndü. On yıl boyunca bu şirketi yönetti. 40 yaşına yaklaştığı günlerde, oğluna anlattığı hikâyeleri kâhda dökmeye karar verince, ilk romanı *Keşke Gerçek Olsa* ortaya çıktı. Dünya çapında büyük bir başarı elde eden kitap, aylarca çoksatar listelerinin başından inmedi ve otuza yakın dile çevrildi. Yazarın ikinci romanı *Neredesin*, ilkinin aratmayacak bir başarıyla çok geçmeden 1 milyon satış rakamına ulaştı. 2003'te yayımladığı *Sonsuzluk İçin Yedi Gün*, Fransa'da 2003'ün en çok satan romanı oldu. 2004'te yayımlanan *Gelecek Sefere*, aşk, mizah ve masalsi ölelerle ödüllü romanlarının son halkası oldu. Bir kısa metraj filmi de (*La lettre de Nabila*) bulunan yazar, şu sıralar ilk uzun metraj filminin hazırlıklarıyla uğraşiyor ve Londra'da yaşıyor.

Esra Özdoğan, 1972'de İstanbul'da doğdu. Saint-Michel Fransız Lisesi'ni bitirdi. İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Fransız Dili ve Edebiyatı Bölümü'nden mezun oldu. Çevirmenlik ve editörlük yapıyor.

*Louis'ye,
Kız kardeşim Lorraine'e.*

Jonathan,

Sahi, adın hâlâ Jonathan mı? Bilmedilim ne çok şey olduunu bugün daha iyi anlıyorum, sen gittilinden beri çevremi saran boşluğu durmaksızın büyütüyorum. Günlerim yalnızlıkla kararırken, oralarda bir yerlerde olduunu derinden hissederek sık sık gökyüzüne, sonra yeryüzüne çevirdim gözlerimi. Bütün o yıllar boyunca hep bunu yaşadım, ama birbirimizi ne görebiliyor ne de duyabiliyorduk.

Birbirimizi tanımadan bir yerlerde karşılaşmış da olabilirdik.

Gittilin gündünden beri sürekli okudum; seni ararken, olup bitenleri anlamanın bir yolunu, herhangi bir bilgi kırıntısını ararken girip çıkmadım yer kalmadı. Yaşamın sayfaları dönüp durdukça, atılan her adımın insanı daha da geriye götürdüğü kâbuslardaki gibi, bilginin benden daha da uzaklaştığını anladım.

Büyük kütüphanelerin sonu gelmez dehlizlerini; bir zamanlar bizim olan, çocukluğumuzdan beri neredeyse tüm anılarımızı paylaştığımız bu kentin sokaklarını arşınladım. Dünn rıhtımlar boyunca dolaştım, senin çok sevdiğin pazaryerinin kaldırımlarında yürüdüm. Kimi yerlerde durdum, bana eşlik ediyordun sanki; derken her cuma yaptığımız gibi, limanın yanındaki o küçük bara girdim. Orayı anımsayacak mısın acaba? Günbatımlarında sık sık orada buluşurduk. Birlikte yaşadığımız onca heyecan gibi, birbirimizi alızlarımızdan çıkan sözcüklerin akıntısına sürüklemekten ne kadar hoşlanırdık. Yaşanlarımıza hareket getiren, bizi başka zamanlara götüren tablolarından saatlerce söz eder dururduk.

Tanrım! Senle ben ne çok sevdik resmi! Yazdığın kitapları okuyorum sık sık, senin tarzını, beLenilerini buluyorum onlarda.

Jonathan, nerede olduunu bilmiyorum. Yaşadığımız her şeyin bir

anlamı var mıydı, gerçek diye bir şey var mıdır bilmiyorum, ama bu kısa mektubu günün birinde bulacak olursan, o vakit sözüümü, sana verdiğim sözü tuttulumu anlayacaksın.

Tablonun karşısına geçtilinde, ellerini arkada birleştirecek, ne zaman şaşıracak olsan yaptığın gibi önce gözlerini kırıştırarak, sonra gülümseyeceksin. Umdulum gibi o da yanıdaysa eller, elini onun omzuna atacaksın, sonra da paylaşma ayrıcalığını yaşadığımız o olanaüstü güzelli-le bakacaksınız. Eler bütün bunlar gerçekleştiyse, bu kez ben senden bir şey isteyeceğim, bunu bana borçlusun. Hayır hayır, az önce yazdığımı unut, arkadaşlıkta insanlar birbirlerine hiçbir şey borçlu değildir. Ama yine de ricamı dile getireyim:

Ona de ki, de ki, dünyada bir yerlerde, sizlerden, sizin zamanınızdan uzaklarda, seninle aynı sokakları arşınladım, aynı masalarda seninle birlikte güldüm, ve mademki taşlar sonsuza dek yaşıyor, de ki ona, dokundulumuz taşların her biri ve bakışlarımız, öykümüzün bir bölümünü sonsuza dek yaşatacak. Ona senin dostun olduğumu söyle, Jonathan, benim kardeşim olduğumu söyle, seçilmiş olduğumuza göre benim için belki daha bile fazlası olduğumu söyle, bizi hiçbir şeyin ayıramayacağını söyle ona, aniden gidişinizin bile.

O günden sonra, mutlu olmanız umuduyla sizi düşünmeden geçirdi-
lim tek bir gün olmadı.

Artık yaşlı bir adamım, Jonathan, ben de yolun sonuna geldim, ama ikinizin sayesinde, yüreli olabildince hafiflemesini sallayan o ışık parıltısıyla dolu bir ihtiyarım. Sevdim! Tüm insanlar bu kadar eşi bulunmaz bir duyguyla zenginleşmiş olarak mı göçüp gidiyordur acaba?

Birkaç satır daha, sonra bu mektubu katlayıp usulca ceketinin cebine koyacaksın, daha sonra ellerini arkada birleştirip şu son sözcükleri yazarken benim de gülümsedim gibi gülümseyeceksin. Ben de gülümsüyorum, Jonathan, gülümsemekten hiç vazgeçmedim.

İkinize de mutlu bir yaşam dilerim.

Dostun Peter

1.

“Benim, Stapledon’dan çıkıyorum, yarım saat içinde evinin önünde olurum, umarım oradasındır? Kahrolası telesekreter! Çıkıyorum.”

Peter sinirle kapadı telefonu, anahtarlarını aramak üzere ceplerini karıştırırken onları bir gün önce yaşlı park görevlisine verdiğini anımsadı. Saatine baktı, Miami uçalı Logan Havaalanı’ndan akşama doİru kalkacaktı, ama Őu karmakarışık dönemde alınan yeni güvenlik önlemleri kalkıştan iki saat önce havaa-lanında bulunmayı gerektiriyordu. Finans çevrelerinin bulunduğu semtte bir gökdelendeki kiralık, küçük, Őık dairesinin kapısını kapadı ve kalın halılarla döşeli koridorda ilerledi. Asansörün çalır düİmesine üç kez üst üste bastı, ama bu sabırsız hareket kabinin gelişini hızlandırmadı. On sekiz kat aşalıda, binanın kapı görevlisi Bay Jenkins’in önünden hızlı adımlarla geçerken sonraki gün dönelcini bildirdi. Kapı girişine binanın çamaşırhanesi tarafından alınması gereken bir kirli torbası bırakmıştı. Bay Jenkins o sırada okuduİu *Boston Globe*’un “Sanat ve Kültür” ekini bir çekmeceye koydu, Peter’ın istelini hizmet kayıtları defterine işledi, sonra da ona kapıyı açmak üzere bankosundan çıktı.

Büyük giriş kapısının önünde, rezidansın armasını taşıyan büyük bir Őemsiye açarak Peter’ı kente yalan hafif salandıktan

korudu.

“Arabanızı getirtiyorum,” dedi, gözlerini kapalı ufka dikierek.

“Çok naziksiniz,” diye cevap verdi Peter, kuru bir sesle.

“Bayan Beth, yani kapı komşunuz da şu sıralar evde yok, ben de asansörün sizin kata çıktığını görünce, anladım ki...”

“Bayan Beth’in kim olduğunu biliyorum, Jenkins!”

Kapı görevlisi tepelerinde uzanan grili beyazlı bulut kümelerine baktı.

“Berbat bir hava, öyle delil mi?” diye devam etti.

Peter cevap vermedi. Lüks bir gökdelende yaşamının verdiği bazı avantajlardan nefret ediyordu. Ne zaman Jenkins’in bankosunun önünden geçecek olsa özel hayatının bir kısmına tecavüz ediliyor hissine kapılıyordu. Büyük döner kapının karşısındaki yerinde kayıt tutan adam, rezidanda oturanların her giriş çıkışını denetliyordu. Peter, kapı görevlisinin sonunda alışkanlıkları konusunda dostlarının çoğundan daha fazlasını öğreneline ikna olmuştu. Bir gün inat etmiş, binayı garaj kapısından terk etmek üzere servis merdivenlerinden sıvıştırmıştı. Dönüşte, Jenkins’in önünden bir zafer ifadesiyle geçerken, adam nazikçe tepesi yuvarlak bir anahtar uzatmıştı ona. Peter afallamış halde ona bakarken de, Jenkins bir şey belli etmeyen sesiyle şöyle demişti:

“Garaj çıkışı ilginizi çekiyorsa bu işinize yarayacaktır. Katlardaki sahanlık kapıları merdiven boşluğundan kilitleniyor, bu can sıkıcı sorunu böylelikle halledebilirsiniz.”

Asansöre bindiğinde, Peter hiç renk vermedili için kendisiyle gurur duymuştu, Jenkins’in kontrol kamerasıyla filme alınan hiçbir hareketini kaçırmadılı kesindi. Ve altı ay sonra, o sıralar çok gözde olan Thaly adında genç bir aktrisle geçici bir ilişki yaşadığında, kendisini geceyi bir otelde geçirirken bulmuş, sabahları hep aynı güler yüzüyle büyük rahatsızlık veren kapı görevlisinin sırtkan ifadesinden kendisini kimselerin tanımadılı bu yeri tercih etmişti.

“Arabanızın motorunu duyuyorum sanırım. Fazla bekle-

.....
 meyeceksiniz.”

“Arabaları da çıkardıkları gürültüden tanıyor musun Jenkins?” dedi Peter, sesine kasten imalı bir ton vermişti.

“Ah! Hepsini delil, efendim, ama sizin şu emektar İngiliz, siz de kabul edersiniz ki, hafif bir kol tıkrıtısı çıkarıyor, Atlantik ötesindeki kuzenlerimizin o enfes aksanını anımsatan ‘Dadada’ gibi bir şey.”

Peter kaşlarını kaldırdı, burnundan soluyordu. Jenkins tüm yaşamını Majesteleri’nin yurttaşı olmayı hayal ederek geçirebilecek adamlardan, Anglosakson geleneklerini sürdüren bu kentte belli bir inceliyle işaretledi bu. Garaj çıkışında Jaguar XK 140 Coupé’nin büyük, yuvarlak farları görüldü. Park görevlisi, peronun orta yerine çizilmiş kırmızı çizgi üstünde durdurdu arabayı.

“Ne demezsin, sevgili Jenkins!” dedi Peter, park görevlisinin açık tuttuğu araba kapısına doğru ilerlerken.

Peter asık suratla direksiyona geçti, emektar İngiliz’i çalıştırdı ve Jenkins’e el edip yola koyuldu.

Dikiz aynasından, kapı görevlisinin her zaman olduğu gibi binaya geri dönmek için arabanın sokalın köşesini dönmesini bekledilini gördü.

“Yaşlı ahmak! Chicago’da doIdun, tüm ailen Chicago’da doIdu!” diyerek homurdandı.

Bir yuvaya oturtulmuş cep telefonunda Jonathan’ın ev numarasının kayıtlı olduğu tuşa bastı. Güneşliyle iliştilmiş mikrofonu yaklaşıp balırdı:

“Evde olduğunu biliyorum! Telesekreterin nasıl canımı sıkıyor bilemezsin. Her ne halt ediyorsan, dokuz dakikan kaldı. Neyse, vaktinde aşalı insan iyi olur!”

Radyo frekansını deliştirmek üzere elildi. DoIruldunda, tamponundan hâlâ makul bir uzaklıkta, karşıdan karşıya geçmekte olan bir kadın gördü. Biraz daha dikkat kesilince, kadının yaş gereği alır bir ritimde yürüdüğünü fark etti. Tekerlekler asfaltta birkaç şerit siyah lastik izi bıraktı. Araba durduğunda, Peter gözlerini açtı. Kadın sakın sakın karşıdan karşıya geçmeye devam

ediyordu. Parmakları hâlâ direksiyona kenetlenmiş olan Peter derin bir soluk aldı, kemerini çözüp arabadan fırladı. Yaşlı kadının yanına koşturdu, binbir özür dileyerek kolundan tutup kaldırma kadar birkaç metreyi geçmesine yardım etti.

Kartını uzattı ona, tekrar özür diledi. Tüm cazibesini kullanarak, ona böylesi bir korku yaşatmış olmaktan duyduğu suçluluğun koca bir hafta içini kemireceline yeminler etti. Yaşlı kadın çok şaşırmuşu benziyordu. Beyaz bastonunu sallayarak rahatlatı onu. Peter karşıya geçmesine yardımcı olmak için nazikçe kolundan tuttuğunda engel olamadı. Sıçramaysa yalnızca zayıflamış işitme duyusuyla açıklanabilirdi. Peter parmaklarının ucunu ovuşturup kadının ceketine yapışan bir saç telini silkeledi, kendisi de yoluna devam etti. Arabanın içinde her zamanki eprimiş deri kokusunu alınca kendine geldi. Jonathan'ın evine doğru yola yavaş yavaş devam etti. Üçüncü ışıklarda ısıklık çalmaya başlamıştı bile.

*

Jonathan eski liman mahallesindeki göz kamaştırıcı evinin merdivenlerini çıkıyordu. Son katta, merdiven kapısı kız arkadaşının resim yaptığı geniş camlı atölyeye açılıyordu. Anna Valton'la bir sergi açılışında karşılaşmışlardı. Kentin zengin ve gizli bir koleksiyoncusuna ait bir vakıf Anna'nın çalışmalarını sergiliyordu. Galeride sergilenen tabloları incelediğinde, Jonathan Anna'daki inceliğin resimlerinde de kendini gösterdiğini düşünmüştü. Biçemi, Jonathan'ın eksper olarak tüm kariyerini balladı. Bir yüzyıla aitti. Anna'nın dola manzaraları uçsuz bucaksızdı, ona tabloları hakkında yorum yaparken sözcüklerini seçerek kullanmıştı. Jonathan gibi saygın bir üne sahip bir profesyonelin düşünceleri, tablolarını ilk kez sergileyen genç kadını yüreğini hemen fethetmişti.

O günden sonra neredeyse hiç ayrılmamışlar, bir sonraki baharda, eski liman yakınlarında, Anna'nın seçtili bu eve taşın-

muşlardı. Günlerinin büyük bölümünü ve kimi gecelerini geçirdiği bu mekân büyük cam duvarlarla çevriliydi. Sabahın ilk saatleriyle birlikte ışık odanın tamamını aydınlatıyor, sanki büyüğü bir havayla dolduruyordu. Geniş latalarıyla büyük sarı parkeler beyaz tullaları açıkta duran duvardan büyük pencerelere dek uzanıyordu. Fırçasını bıraktığında, Anna körfezin tamamını gören ahşap pervazlardan birine oturup sigara tellendirmekten hoşlanırdı. Hava nasıl olursa olsun, kenevir kaplı yuvalarında rahatlıkla kayan giyotin pencereleri kaldırıp tütünle denizden gelen serpintilerin tatlı karışımını içine çekerti.

Peter'ın Jaguar'ı kaldırım kenarına yanaştı.

"Arkadaşın geldi sanırım," dedi Anna, arkasında Jonathan'ın sesini duyduğunda.

Jonathan yaklaşmış kollarına aldı onu, bir öpücük vermek için başını boynunun kuytusuna götürdü. Anna ürperdi.

"Peter'ı bekleteceksin!"

Jonathan elini elbisenin yakasından içeri kaydırıp Anna'nın gölüslerine götürdü. Korna sesleri artınca sevgilisi gülererek geri çekti kendini.

"Şahidin pek rahat durmuyor, hadi, dolru konferansına, ne kadar çabuk gidersen o kadar çabuk dönersin."

Jonathan tekrar öptü onu, geri adımlarla odadan çıktı. Giriş kapısı çekildiğinde, Anna bir sigara daha yaktı. Aşağıda, araba uzaklaşırken Peter şoför mahallinden el sallayarak selam verdi ona. Anna iç geçirdikten sonra bakışlarını geçmişte onca göçmenin indili eski limana çevirdi.

"Niçin hiçbir yere saatinde gelemiyorsun?" diye sordu Peter.

"Senin istediğin saatte mi?"

"Hayır efendim, uçakların kalkıtı, insanların birbirlerine ölle ya da akşam yemeli için buluşma sözü verdikleri saatte, kol saatlerimizin gösterdiği saatte, ama sen saat takmazsın ki!"

"Sen zamanın kölesi olmuşsun, ben direniyorum."

"Psikoloğuna böyle bir laf ettilinde, adamın, daha sonra söylediklerinin tek bir kelimesini bile dinlemediğini biliyor musun?"

Senin sayende rüyalarındaki arabanın *coupé* ya da *cabriolet*' sini alıp alamayacağını soruyor kendine."

"PsikoloJum yok ki benim!"

"Olsa iyi olur. Nasıl hissediyorsun?"

"Ya sen, niçin bu kadar keyiflisin?"

"*Boston Globe*'un 'Sanat ve Kültür' ekini okudun mu?"

"Hayır," diye cevap verdi Jonathan, pencereden bakarken.

"Jenkins bile okudu! Basın sonumu getirecek!"

"Ya, öyle mi?"

"Okudun mu?"

"Biraz," diye cevap verdi Jonathan.

"Bir gün fakültede, âşık olduğum kızla, Kathy Miller'la yaptırıp yatmadığını sormuştum sana, 'Biraz,' diye cevap vermiştin. Şu 'biraz' ne demeye geliyor anlatabilir misin acaba? Yirmi yıl oldu hâlâ kendime sorar dururum..."

Peter direksiyona vurdu.

"Olur şey delil, o rezil başlı gördün: 'Müzayede yöneticisi Peter Gwel'in son satışları düş kırıcı!' On yıldır bir Seurat için egale edilmemiş tarihî rekoru kim kırdı? Son on yılın en iyi Renoir satışını kim yaptı? Peki ya Jongkind'iyile, Monet'si, Mary Cassatt'ı ve diler tüm tablolarıyla Bowen koleksiyonu? Vuillard'ı ilk savunanlardan biri kimdi? Şimdi ne kadar ediyorsun!"

"Peter, bir hiç için kendini üzüyorsun, eleştirmenin işi eleştirmek, hepsi bu."

"Teleskreterimde Christie's'de birlikte çalıştığım adamlardan gelen on dört telaşlı mesaj buldum, işte bunun için üzüyorum kendimi!"

Kırmızı ışıktaki durup homurdanmaya devam etti. Jonathan birkaç dakika bekleyip radyonun dülmesini çevirdi. Louis Armstrong'un sesi arabaya yayıldı. Jonathan arka koltuğa bırakılmış kutuyu fark etti.

"Nedir bu?"

"Hiç!" diye homurdandı Peter.

Jonathan arkaya dönüp neşeli bir ifadeyle kutunun içinde-

kilere baktı.

“Elektrikli bir tıraş makinesi, üç parçalanmış gömlek, birbiri-
rinden ayrılmış iki pijama paçası, balıksız bir çift ayakkabı, yırtıl-
mış dört mektup, tamamına ketçap dökülmüş... Ayrıldınız mı?”

Peter küçük kutuyu yere indirmek için elilip büküldü.

“Hiç kötü bir hafta geçirdiğin olmadı mı senin?” diye sür-
düzdü sözlerini, radyonun sesini açarken.

Jonathan yavaş yavaş korkmaya başladı. İni hissetti, bunu
dostuyla paylaştı.

“Korkuya kapılman için bir neden yok, sen bir numarasın.”

“Al sana adamı felakete sürükleyen budalaca bir yorum.
Zaten arabayla bir felakete imza atıyordum,” dedi Peter.

“Ne zaman?”

“Az önce, evden çıktığımda.”

Jaguar tekrar hızlandı. Jonathan pencereden limanda-
ki eski binaların art arda geçişini izledi.

Logan International Havaalanı’na giden kısa yola saptılar.

“Sevgili Jenkins ne âlemde?” diye sordu Jonathan.

Peter arabasını nöbetçi kulübesinin karşısına park etti. Jo-
nathan eskimiş çantasını bagajdan alırken adamın eline gizliden
para sıkıştırdı. Adımlarının karşılıklı yankılandığı otoparktan
çıktılar. Her uçala binişinde olduğu gibi, Peter güvenlik kapısı-
nın alarmını üç kez çaldırdıktan sonra kemerini ve ayakkabıları-
nı çıkarmasını istediklerinde sabırsızlandı. Pek hoş olmayan
birkaç laf homurdanınca görevli bavullarını didik didik aradı.
Jonathan ona işaret edip her zamanki gibi gazete bayinin önün-
de bekleyecelini söyledi. Peter yanına geldiğinde Milton Mezz
Mezrow’un bir kitabına, bir caz antolojisine dalmıştı. Jonathan
kitabı satın aldı. Kazasız belasız uçala binip vaktinde havalandı-
lar. Jonathan önerilen yemek tepsisini geri çevirdi, pencerenin
perdesini indirdi, tepesindeki lambayı yakıp birkaç saat sonra
vereceli konferansın notlarına gömüldü. Peter havayolu şirketin-
nin dergisine, sonra güvenlik broşürüne, derken uçakta yapabi-
leceği ve ezbere bildiği alışverişlerin kataloğuna göz attı. Sonra da

koltuğuna yerleşti.

“Sıkılıyor musun?” diye sordu Jonathan, gözlerini incelemekte olduğu belgeden ayırmaksızın.

“Düşünüyorum!”

“Aynı şey işte, sıkılıyorsun.”

“Sen sıkılmıyor musun?”

“Konferansımı gözden geçiriyorum.”

“Bu adamla iyice kafayı bozdun,” diye karşılık verdi Peter, 737’nin güvenlik broşürünü tekrar eline alarak.

“Bende büyük merak uyandırıyor diyelim!”

“Böylesi bir saplantı düzeyinde, dostum, bu Rus ressamla aradaki ilişkinin sahiplenici yanı konusunda ısrar etme hakkını görüyorum kendimde.”

“Vladimir Radskin XIX. yüzyıl sonunda öldü, onunla hiçbir ilişkim yok, ama yapıtıyla var, evet.”

Jonathan kısa bir sessizlik ânında tekrar okumaya koyuldu.

“Bir ‘déjà vu’ yaşadım,” dedi Peter son derece alaycı bir ifadeyle, “ama belki de yüzüncü kez aynı muhabbeti yaptımız içindir.”

“Benimle aynı virüsü taşıyorsan bu uçakta ne işin var, söyler misin?”

“Bir, sana eşlik ediyorum; iki, *Boston Globe*’dan bir gerzelin makalesi yüzünden telaşa kapılan meslektaşlarımın aramalarından kaçıyorum; üç, sıkılıyorum.”

Peter ceketinin cebinden bir keçeli kalem çıkarıp Jonathan’ın son notlarını aldığı kareli kâğıda küçük bir çarpı işareti koydu. Jonathan, o sırada incelemekte olduğu tasvirlerden gözünü ayırmadan, Peter’ın çizdili çarpımın yanına bir yuvarlak kondurdu. Hemen sonra, Peter yuvarlağın yanına bir başka çarpı koydu, Jonathan’ın sa bir sonraki yuvarlağı yanlamasına çizdi...

Uçak öngörülen saatten on dakika önce indi. Bagajları yoktu, bir taksiye binip otellerine gittiler. Peter saatine bakıp konferanstan önce dolu dolu bir saatleri olduğunu söyledi. Resepsiyona kayıt yaptırdıktan sonra, Jonathan üstünü deliştirmek için

odasına çıktı. Oda kapısı arkasından usulca kapandı. Çantasını pencerenin karşısındaki küçük maun masaya bırakıp telefonu aldı. Anna telefonu açtı. Gözlerini kapadı ve sanki atölyede onun yanındaymışçasına bıraktı sesi onu yönlendirsin. Tüm lambalar kapalıydı. Anna pencerenin pervazına yaslanmıştı. Tepesinde, kent ışıklarının halelerine direnebilmiş birkaç yıldız pırıltısı geniş camlarda dalılıyordu, soluk renkte bir eşarbin ince işlemeleri gibiydiler. Deniz serpintileri kurşun kenarlıklarla bir araya getirilmiş eski karo taşları kamçılıyordu. Son zamanlarda, evlenmeye karar verdiklerinden beri, sanki hassas bir makinenin çarkları durmuş gibi uzaklaşıyordu Anna Jonathan'dan. İlk haftalarda, Jonathan sevgilisinin koyduğu mesafeyi bir yaşamı birlikte geçirme sözü vermenin getirdiği korkuya yormuştu. Yine de bu resmî kutlamayı herkesten çok Anna istemişti. Yaşadıkları kent, içinde dönenip durdukları sanat çevresi kadar tutucuydu. Birlikte geçirdikleri iki yılın ardından, beraberliklerini resmîleştirilmeleri uygun görülen bir davranıştı. Boston sosyetesinin yüzleri bunu her kokteylde, her açılışta, her müzayedede daha bir belli ediyordu.

Jonathan'la Anna yüksek sosyetenin baskısına boyun eğmişlerdi. Bir çift olarak uygun görülmesi Jonathan'ın iş hayatındaki başarısının da güvencesiydi. Telefon hattının öbür ucunda Anna susuyordu; onun soluk alıp verişini dinledi Jonathan, hareketlerini gözünde canlandırdı. Anna'nın uzun parmakları gür saçlarında kayboluyordu. Gözlerini kapadığında, onun teninin kokusunu neredeyse hissedebiliyordu. Gün sonunda, Anna'nın parfümü atölyenin her köşesine sızarak ahşap özlere karışırdı. Konuşmaları bir sessizlikle noktalandı, Jonathan ahizeyi yerine koyup gözlerini açtı. Oda pencerelerinin altında, kesintisiz bir araba dalgası uzun, kırmızı bir şerit halinde uzayıp gidiyordu. Evinden uzak kaldığı her seferinde olduğu gibi, bir yalnızlık duygusu sardı içini. Bu konferansı ne diye kabul ettiğini kendi kendine sorarak iç geçirdi. Saat ilerliyordu, el çantasını boşaltıp beyaz bir gömlek seçti.

MARC LEVY

GELECEK SEFERE

ROMAN

“*Gelecek Sefere*, internet çağının *Romeo ve Juliet*'i. Yoğun, güzel ve onun kadar trajik...”

Paris Match

“Marc Levy'nin anlattığı öykü bizi düşler âlemine sürüklüyor, kalemi büyülüyor...”

Elle

“Sanat dünyasında geçen gizem dolu, büyülü bir masal...”

L'Express

“İşte başarılı bir roman, yağmurlu bir günde okumak için ideal...”

Le Temps

ISBN 978-975-07-4704-9

9 789750 707049

<http://www.cayyayinlari.com>